

Ik, Jérôme Galvin

Het is 11 maart 1975, 6 uur in de namiddag. Ik woon in de schoot van mijn moeder. De dokter maakt een snee in haar buik en ik word geboren.

Opgroeien doe ik in Moustiers-Sainte-Marie in een boerderij. Broers of zussen heb ik niet. Om te spelen heb ik de natuur, de dieren en de horizon van het plateau van Valensole. Ik droom van de stad en haar lichten. Ik wil belangrijk worden. Iemand. Een *star*. Ik teken al zolang ik het mij kan herinneren. Tekenen is het enige waarmee ik me kan laten opmerken op school. Ik heb dat nodig. Opgeslorpt worden in een groep, onzichtbaar worden, schrikt me af.

Als ik afstudeer in het college teken ik nog altijd. Ik besluit er mijn beroep van te maken. Dat ik geen nieuwe Picasso zal worden, besef ik. Dus schrijf ik me in voor een cursus keramiekdecoratie. Ik zal voortaan in borden schilderen. Een mooi compromis.

In mijn dorp, vol ateliers, zal ik werk vinden. Dat stelt me gerust. Wanneer ik in 1992 afstudeer ben ik 18 en ik begin te werken: van het ene atelier naar het andere. Ik leer wat er te leren valt: bij sommigen iets over kwaliteit, bij anderen iets over rendement. In 1998 kraak ik en ik stap het af.

Ik word een ambachtsman, zelfstandig. En ik maak mijn eigen werk. In Digne volg ik de lessen aan de Academie en word ik gepakt door het graveren. Voortaan maak ik etsen, keramiek, schilderijen en collages.

Belangrijk voor mij is het om risico's te nemen. Ik wil mij niet verstoppen achter mijn werk. Ik begin telkens opnieuw. Praten over mij is praten over anderen. Ik heb veel mogen leren.

Ik heb gekozen voor kunst, ik ga er mee verder.